

безъ да намѣри какво да възрази. А, дяволъ да го вземе, нали е адвокатъ, какъ може да не извърти, та да докара работата въ своя полза.

— Да си признаемъ, господинъ майоръ, нѣмаме си орждия и това си е, или пъкъ не ни даватъ, а едно тежко орждие да имаме поне... все друго ще е.

Тази атака на Ицата не остана безъ въздействие. Дружинниятъ не искаше, може би, да се помисли, че войската ни е безъ достатъчно оржжия или че не му се даватъ такива. Той замълча, погледна закачливия Ица, усмихна се и кимна съ глава, като че ли се заклани да опровергае този шеговитъ магистратъ.

Минаха десетина дни. Бѣше привечеръ, когато по позицията настана необикновено оживление. Всѣки бързаше да излѣзе отъ землянка и галерия и се насочваше къмъ малката овощна градина, близка до дружинния столъ, гдето непрестанни викове съпровождаха нѣщо черно, дълго, прилично на малъкъ влакъ, — едно грамадно, сиво, 21 см. орждие, което веднага кръстихме „Гостъ на Ицата“. Тѣлото му бѣше осемнадесетъ крачки дълго, а единнадесетъ чифта биволи бавно и съ мжка теглѣха огромната му снага. Животнитѣ, подкарвани отъ дълги заострени остени, като да се